

2 MÓZES

11-12. FEJEZET

Egész eddig úgy tűnik, hogy Mózes életében a nehézségek sorban követik egymást, és gyakran mi is ilyen tapasztalatokat szerzünk: semmi sem sikerül, szoktuk mondogatni.

Miután a fáraó a csapások után kipurcogja őket a palotájából, Mózes egyetért vele abban, hogy többé nem fogják egymást látni.

Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Még egy csapást hozok a fáraóra és Egyiptomra, s akkor majd elbocsát benneteket innen. Mindenestül elbocsát, sőt kikerget benneteket innen.

Mondd meg a népnek, hogy kérjen minden férfi a szomszédjától és minden asszony a szomszédasszonyától ezüst és arany ékszereket.

Ekkor már az egyiptomiak bármit odaadtak volna nekik. Bizonyos értelemben ez az izraeliek bérének kifizetése volt, mert rabszolgaként szolgálták az egyiptomiakat fizetés nélkül.

Az ÚR pedig jóindulatot támasztott a nép iránt az egyiptomiakban, és annak a férfinak, Mózesnek is nagy volt a tekintélye Egyiptom országában mind a fáraó szolgálói, mind pedig a nép előtt.

Az egyiptomiak tisztelni kezdték Mózeszt, mert már sok mindenben mentek keresztül, a fáraó szolgálói pedig könyörögtek a fáraónak, hogy engedje el ezt a fickót még mielőtt mindnyájan meghalának. Csak egyedül a fáraó szíve volt kemény, mindenki más szívesen elengedte volna őket.

Akkor ezt mondta Mózes: Így szól az ÚR: Éjjeltájban átvonulok Egyiptomon, és meghal minden elsőszülött Egyiptom földjén, a trónján ülő fáraó elsőszülöttje csakúgy, mint a kézimalmot hajtó szolgáló elsőszülöttje, meg az állatok minden elsőszülöttje is.

Másszóval, az elsőszülöttek kiirtása kivétel nélkül meg fog történni, beleértve még az állatok elsőszülöttjeit is.

Nagy jajveszék lesz egész Egyiptomban, amilyen nem volt, és nem is lesz többé.

De Izráel fiaira a kutya se ölti ki a nyelvét, sem emberre, sem állatra. Ebből tudjátok meg, hogy különbséget tesz az ÚR Egyiptom és Izráel között.

Isten mindig megkülönbözteti a saját népét azoktól, akik nem az övéi.

Ezek a szolgálóid pedig mind lejönnek hozzám, és leborulnak előttem e szavakkal: Menj ki te és az egész nép, amely mögöttem van! Így megyek majd el. És fölgerjedt haraggal távozott el a fáraótól.

Az ÚR pedig azt mondta Mózesnek: Azért nem hallgat rátok a fáraó, hogy minél több csodát tegyek Egyiptom országában.

Mózes és Áron tehát véghezvitte mindezeket a csodákat a fáraó előtt, de az ÚR megkeményítette a fáraó szívét, és nem bocsátotta el Izráel fiait országából.

Ez a fejezet ismétlése volt annak, ami eddig történt és a következő fejezetben folytatódik a történet.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén:

Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz az első az év hónapjai között.

A zsidóknak van egy vallási naptáruk, és abban az év első hónapja áprilisban van, és van egy másik világi naptáruk is, amely szerint az év szeptember második felében kezdődik általában. A vallási naptár szerint október a 7.-ik hónap, és mivel a 7-es egy nagyon jelentős, jelképes szám, ezért ebben a hónapban nagyon sok ünnepet ülnék. Ezek közül a legjelentősebb a Szent Sátor ünnepe.

Isten egy új kapcsolatot fog kezdeményezni az izraeliekkel ettől a pillanattól kezdve, és ezért az új életüket innen kezdik számolni. Gyakran ötvenéves emberek mondják, hogy „ezen a héten ünneplem a második születésnapomat”, és persze az újjászületésükről beszélnek, amely számukra az új kezdetet jelenti.

Pál a múltját szemétként említi, azt állítva, hogy minden dicsőség és siker, amit Krisztus előtt elért nem ér semmit Krisztus ismerete mellett, hisz az ő élete is Jézus Krisztussal kezdődik.

Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt, családonként és házanként egy bárányt.

Ha kevés a ház népe az egy bárányhoz, akkor a legközelebbi szomszédjával együtt vegyen a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud megenni a bárányból.

Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vegyetek, de vehettek kecskét is.

Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége.

Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik.

A vért a két ajtófélfára és a szemöldökfára kellett kenjék, és nem a küszöbre, mert ennek a báránynak a vére Jézus Krisztus vérének jelképezi, amelyet sosem szabad eltaposni.

A Zsidó levélben olvashatjuk, hogy: *mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapodja, a szövetség vérének, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja?*

Ugyanazon az éjszakán egyék meg a tűzön sült húst, és egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keserű füvekkel.

Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek.

Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el.

Így egyétek meg: legyen a derekatok felővezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez.

Nagyon jól kellett lakjanak ezzel a báránnyal, mert az egészet meg kellett egyék, illetve, annyit, amennyit csak bírtak enni, mert hosszú idő fog eltelni, amíg húst ehettek ismét. Minden erőre és tartalék energiára szükségük lesz az úton.

Evés közben nem asztaloknál ültek, hanem a földön elnyúlva ették az ételüket. Nagyon kényelmes volt ez, és mi azóta nagyon formálissá változtattuk az étkezéseket, pedig amikor kényelmesen eszel, sokkal jobban meg tudod emészteni az ételt. De sajnos be kell tartásuk a jelenkori hagyományokat.

A bárány első éves, hibátlan kellett legyen és négy napra el kellett különíteni a nyájtól, hogy a hibátlanságát biztosítsák. A tizenegyedik nap estéjén kellett megölni, és a vért felkenni az ajtófélfákra. Ez lett az Úr páskája.

Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött - én, az ÚR.

Isten azt mondja, hogy a csapások célja az, hogy az összes egyiptomi isten fölött ítéletet tartson. Az egyiptomiak istenítették a legyeket, a békákat, a Nílust, stb., és Isten megítélte ezeket, hogy megismerjék, hogy Ő az ÚR.

De az a vér jel lesz házaitekben, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagyok benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.

A vér adta a védelmet, egy pecsét volt az a ház számára, és amikor az Úr meglátta a vért, kihagyta a házat, így az elsőszülött megmenekült. Amelyik házban nem volt vér a szemöldökfán és az ajtófélfákon, ott az elsőszülött meghalt. Az egyetlen védelem, az egyetlen szabadulási lehetőség a vértől származott. Nem volt más remény, más út, más módon való szabadulás, egyedül a vér hitből való alkalmazása.

Az emberek valóban hitből történő indíttatásra tették mindezt, mert nem lehet ésszerűen megmagyarázni azt, hogy az ajtófélfán levő vér hogyan fogja életben tartani az elsőszülött gyereket. Mózes azt mondta, hogy Isten ezt parancsolta, és az emberek hitből kellett engedelmeskedjenek Istennek. Nem lehettek biztosak abban, hogy mindez védelmet jelent majd, abban sem voltak biztosak, hogy minden elsőszülött meg fog-e halni az országban. Mégis a szabadulás egyetlen módja a véren keresztül volt lehetséges.

Isten kijelentette, hogy a szabadulás egyetlen reménye ma is a vér által, Jézus Krisztus vére által lehetséges. Nincs más út, nincs más remény. Mondhatod, hogy ez egy nagyon szűk út, mert nem hihetek egy olyan Istenbe, aki ennyire leszűkít mindent. Elég szomorú.

Jézus azt mondta, hogy szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Azt mondod, hogy ez felfoghatatlan számodra? Nem állítottam, hogy én értem ezt, csak elhiszem Isten Igéjét. Nem vitatkozom Istennel és az Ő Igéjével, és nem is akarok harcolni vele. Ki vagyok én, hogy szembeszálljak vele? Ki vagyok én, hogy vitatkozzak Istennel azon, hogy mi a jó és mi a rossz, hogy mi az igazságos? Vajon az én igazságérzetem meghaladja az Istenét? Vajon én jobban tudhatok valami Istennél? Hogy merjem én kérdőre vonni Őt?

Pál azt mondta, hogy emlékezzünk arra, hogy csak egy agyagdarab vagyunk az Ő kezében. És milyen joga van az agyagdarabnak azt mondani a mesternek, hogy miért csináltál belőlem ilyen korsót, hisz én nem akartam ilyen lenni. Az vagy, aki vagy, nincs jogunk megkérdőjelezni Isten útjait, Isten miértjei. Ha van egy kis érzékünk, akkor egyszerűen csak alárendeljük neki magunkat akkor is ha értjük a dolgokat, és akkor is ha nem.

A hitből fakadó engedelmisség nagyon fontos. Isten kijelentette, hogy nincs szabadulás senki máson keresztül. Amikor Pétert a sántával tett csodájáról kérdezték, és ott állt a tanács előtt, ezt mondta:

vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez előttetek egészségesen.

Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek,

és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.”

A Biblia azt mondja, hogy *jaj annak, aki perbe száll alkotójával!*

Egyes emberek elég ostobák ahhoz, hogy Isten ellen száljanak harcba, hogy ellenáljanak neki, vagy megkérdőjelezzék Őt. Ez a világ legképtelenebb dolga, hisz hogyan győzhetnél ellene?

Isten arra törekszik, hogy életre keltsen, hogy magához vonjon, és a legmagasabb szintű életre, a lelki életre hozzon. Te pedig Isten ellen harcolsz, ugyanakkor a saját érdeked ellen is, mert ha ellenállsz Istennek, akkor annak a jónak is ellenállsz, amelyet Ő a te életedben el akar végezni.

Nem az én dolgom tehát a megkérdőjelezés és a harc, hanem az engedelmisség és a bizalom kell az én dolgom legyen, mert biztos lehetek abban, hogy Isten meg fogja tenni azt, amit megígért. Ha követed az utasításait, akkor megmenekülsz, ha nem, akkor el fogsz veszni.

Izrael gyermekei is vitatkozhattak volna Mózesrel, megkérdőjelezhették volna azt, amit mondott nekik, mert semmi értelmét sem látták annak. És valóban semmi értelmét nem látjuk sokszor a dolgoknak azon kívül, hogy Isten azt mondta, hogy tegyük meg, és ekkor a legbölcsebb dolog az, ha meg is tesszük azt, amit Ő kér. Később mindig kiderül, hogy amit Isten mondott az helyes volt, és ha engedelmeskedtem, akkor jó úton vagyok, ha ellenálltam és harcoltam ellene, akkor bajban vagyok.

Ha meglátom a vért, akkor kihagylok benneteket. Nekünk is ezt mondja Isten az étellel és a halállal kapcsolatban. Amikor Ő látja Jézus Krisztus vérének a szívünkön, akkor kihagy bennünket, és így jutunk a halálról az életre. „Aki hisz én bennem, soha nem fog meghalni”, mondta Jézus.

Lehet, hogy megint azt mondd, hogy ez nem állja ki az értelem próbáját, mert a temetőben oly sok sír van, amelyre rá van írva, hogy „Jézusban megpihent”, „az Úrban bízott”, és tovább olvashatjuk az emberek Jézusban vetett hitének gondolatait. Mondhatod, hogy éltek és hittek Jézusban, és most halottak. Nem, ők nem haltak meg. Tévedsz, ha azt hiszed, hogy ők halottak.

Csak a mi értelmünk szerint halottak, de valójában nagyon is életben vannak az Úr jelenlétében. Pál azt mondta, hogy

Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom.

Szorogat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.

Ezt is írta:

Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt - hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a harmadik égig.

Én tudom, hogy az az ember - hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeknek hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania.

„Testben-e vagy testen kívül-e” valójában azt jelenti, hogy élve vagy holtan, ki tudja? A korintusiaknak még ezt is írja Pál:

Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölteni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felölteni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.

Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.

Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban.

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Azok, akik hisznek Jézus Krisztusban nem halnak meg, hanem kiköltöznek a régi, elhasznált sátorból egy gyönyörű, új házba, amelyet Isten készített nekik az örökkévaló mennyországban.

Nagyon szeretném már látni a számomra elkészített új modellt, amelyet bizonyára az én személyiségemre szabtak, amely tökéletesen ki tudja fejezni azt, amilyen én vagyok. Nagyon érdekes lesz, amikor ennek az új modelnek minden képességét kipróbálhatom majd. „Aki él és hisz Jézus Krisztusban, sohasem fog meghalni.”

Csak elköltözünk, hála Istennek. Nem szeretnék túl sokáig itt lenni ebben az öreg, lepusztult testben, mert gyűlölöm a leépülést, és azt, hogy egyre kevesebbre vagyok képes. Nagyon várom már, hogy az Úrral lehessenek abban a tetstemben, amely Isten kedvére való.

Pál azt mondja, hogy amikor egy magot ültetünk a földre, akkor a mag nem kel életre hanem először meghal, és miután kibújik a földből, már nem az, amit elvetettél. Sokan azt szeretnék, hogy a földihez hasonló testet kapjanak a mennyben is. A testeknek olyan mértékben lesz közös vonásuk, amilyen mértékben a holt mag is rokonságban van az új növényvel. A kardvirág hagymából kibújó virág is kardvirág lesz, de hatalmas a különbség a hagymája és a virágja között. Ugyanígy hatalmas lesz a különbség a mostani testünk és a „kivirágzott” változata között Isten országában. Természetes testként leszünk elültetve és lelki testként támasztatunk fel.

Isten azt mondta, hogy, amikor látni fogom a vért, akkor kihagyok benneteket. Ez azt jelenti, hogy hiába voltam emberként halálra ítélve, mégsem fogok meghalni, mert Ő kihagy engem az ítéletből. Nem fogok meghalni, hanem egyetlen pillanat alatt át fogok változni Jézus Krisztus dicsőséges képmására, akit sohasem láttam, mégis szeretem. Annak ellenére, hogy még nem látom Őt, mégis kimondhatatlan örömmel a szívemben várom, hogy meglássam Őt. János szerint:

most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Milyen dicsőséges reménysége van mindenkinek, aki hit által Isten parancsát követi, és elfogadta Isten áldozati bárányát, Jézus Krisztust, ezáltal elfogadja Krisztus védelmét is, és a bűneit Jézus Krisztus lemossa a vérével.

A 2Mózesben Isten bemutatja az áldozati bárányt, amely Isten Bárányának jelképe, hisz a páska vacsora idején Jézus vette a páska kenyeret és bort és azt mondta: „Figyeljete jól, én vagyok a páskabarány, ez a pohár az új szövetség jelképe, az én vérem jelképe. Többé már nem az egyiptomi bárány vérére szól mindez, és ez az ünnep többé már nem Egyiptomba visz vissza, hanem Jézus Krisztus keresztségéhez.” És amikor eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt az Úr halálát, és nem az egyiptomi bárány halálát hirdetitek, amíg eljön.

Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg az Úrnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés ez, hogy megünnepeljétek!

Hét napig kovásztalan kenyeret egyetek. Még az első napon távolítsátok el a kovászt a házatokból!

Mi a kovász? Élesztő. És mi az élesztő? Leépülés, az anyagok rothadása. Ezért, a Szentírásban a kovász a bűn jelképévé vált, mivel képes az egész tésztát „megfertőzni” bomlástermékei által. A bűn találó képe ez, mert bármely megengedett, tolerált bűn egyre csak nő, egészen addig, amíg átveszi az uralmat és az ellenőrzést az életünk fölött.

A páskavacsora során három kovásztalan kenyér volt az asztalon kendőkbe csavarva. Vették a középső kenyeret és megtörték, aztán elrejtették, és a gyerekek meg kellett találniuk azt. Miért? Ők sem tudták,

hogy miért csinálták ezt. De Jézus azt mondta, hogy „én vagyok az élet kenyere, és ez a kenyér az én testem, amely megtöretik értetek”, ezért törték meg. Jézus a sírban volt 3 napig, amelyet a kenyér elrejtése szimbolizál, és utána megtalálják, és ekkor nagy örömmel következik, mert megtalálták a megtört kenyeret.

Milyen nagy ünnepnap lesz az, amikor Izrael végre felfedezi az élet kenyerét, Jézus Krisztust. Ha Izrael elvesztése szabadulást hozott a pogányoknak, mi fog történni akkor, amikor ők ismét állni fognak! Akkor fog elkezdődni Isten Királyságának időszaka a földön.

Az első napon tartsatok szent gyülekezést, és a hetedik napon is tartsatok szent gyülekezést. Semmiféle munkát ne végezzetek azokon; mindenkinek csak annyi munkát szabad végeznie, amennyi az étkezéshez szükséges.

Tartsátok meg a kovásztalan kenyér ünnepét, mert éppen ezen a napon hoztam ki seregeiteket Egyiptomból. Tartsátok meg tehát ezt a napot nemzedékről nemzedékre örök rendelkezés szerint.

Az első hónap tizennegyedik napjának estéjétől kezdve egyetek kovásztalan kenyeret a hónap huszonegyedik napjának estéjéig.

Hét napon át ne lehessen kovászt találni a házatokban; ki kell irtani Izrael közösségéből mindenkit, akár jövevény, akár az ország szülötte, aki kovászosat eszik.

Semmiféle kovászosat ne egyetek. Kovásztalan kenyeret egyetek bárhol laktok!

Azután összehívta Mózes Izrael összes véneit, és azt mondta nekik: Fogjatok hozzá, vegyetek magatoknak juhokat nemzetségenként, és vágjátok le a páskát.

Vegyetek egy köteg izsópot, és mártsátok az edényben levő vérbe, azután érintsetek meg az edényben levő vérrel a szemöldökfát és a két ajtófélfát. Senki se menjen ki közületek reggelig a háza ajtaján.

Ha a vérrel megjelölt házban voltál, akkor biztonságban voltál, de ha kimentél, akkor már nem voltál többé biztonságban. Az egyetlen biztos hely Jézus Krisztusban van, aki azt mondta: maradjatok énbennem, és én tibennetek. *Ahogy a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.*

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.

Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik.

Többször is hangsúlyozta, hogy maradjatok meg énbennem. Nem igazán érdekel, hogy milyen múltbeli megtapasztalásotok volt Jézus Krisztussal kapcsolatban, sokkal inkább érdekel a jelenlegi kapcsolatotok Ővele. Minden múltbeli tapasztalat Istennel, bármilyen dinamikus is volt, teljesen értéktelen akkor, ha nincs hatása a jelenlegi életedre.

Amikor átvonul az ÚR, hogy megverje Egyiptomot, és meglátja a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyja az ÚR azt az ajtót, és nem engedi, hogy bemenjen a pusztító a ti házatokba, és titeket is csapással sújtsa.

Az Úrral együtt jött ez a pusztító, akit sokan a halál angyalának hívnak. Érdekes, hogy a Sátánt hívják pusztítónak a Jelenések Könyvében. Az a meggyőződésem, hogy a Sátán az emberek elpusztítását tűzte ki célul, de Isten korlátozza az ő lehetőségeit, és így a Sátán csak az Isten által megállapított határok között tud működni.

Gyakran elkövetjük azt a hibát, hogy a Sátánt Isten ellentétének gondoljuk. De ez egyáltalán nem így van. Ő inkább Mihály vagy Gábrriel ellentéte, akik Isten angyalai. Az igaz, hogy Isten ellensége, de nem az ellentéte, mert az Sátán hatalma és fennhatósága igen korlátozott, és csak az Isten által megengedett

határok között mozoghat. Ha nem lenne Isten védő keze, akkor a Sátán már rég mindnyájunkat elpusztított volna.

Isten megengedte neki, hogy Egyiptomban elpusztítsa az elsőszülötteket, de ahol a vér az ajtókon volt, ott nem engedte meg a pusztítónak, hogy megölje őket.

Őriztétek meg ezt az ígét. Örökre szóló rendelkezés ez nektek és fiaitoknak.

Amikor bementek arra a földre, amelyet az ÚR ad nektek, ahogyan megígérte, akkor is tartsátok meg ezt a szertartást.

És ha majd megkérdezik tőletek a fiaitok, hogy mit jelent ez a szertartás,

akkor így feleljetek: Az ÚR páskaáldozata ez, mert kihagyta Izráel fiainak a házait Egyiptomban, amikor megverte Egyiptomot, de a mi házainkat megkímélte. Ekkor mélyen meghajolt a nép, és leborult.

Azután elmentek, és úgy cselekedtek Izráel fiai, ahogyan az ÚR parancsolta Mózesnek és Áronnak: úgy jártak el.

Az ünnep célja az volt, hogy emlékezzenek arra, hogy mit tett Isten, de ugyanakkor ezzel a gyerekek fejében is kérdést akart létrehozni. Isten gyakran kérdésekre ösztönzi a gyerekeket. Észre vettétek már, hogy milyen sokat kérdeznek? Ennek az a célja, hogy tanulhassanak. Isten azért ad kérdéseket az ő elméjükbe, hogy alkalmat teremtsen számunkra Isten dolgainak megtanítására, hogy ezáltal tudatába kerülhessenek Isten jelenlétének és Isten dolgainak.

Honnan származnak a fák? Miért színesek a virágok? Hogy tud repülni a légy? Milyen nagy Isten? Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket teremt Isten a kicsik fejében, amelyek lehetőséget adnak arra, hogy megértsék a végtelen Istent, és hogy szerető kapcsoltba kerüljenek vele.

Történt azután éjfélnél, hogy megölt az ÚR minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, a trónján ülő fáraó elsőszülöttjét csakúgy, mint a tömlöcben levő foglyok elsőszülöttjét, és az állatok minden elsőszülöttjét.

Azon az éjszakán fölkelt a fáraó és összes szolgája, meg valamennyi egyiptomi, és nagy jajveszékelés támadt Egyiptomban, hiszen nem volt ház, ahol ne lett volna halott.

A fáraó még éjszaka hívatta Mózeset és Áront, és ezt mondta: Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izráel fiaival együtt, menjetek és tiszteljétek az URat, ahogyan kívántátok.

Vigyétek juhaitokat és marháitokat is, ahogyan kívántátok, csak menjetek!

Korábban mindig kompromisszumot ajánlott, de most csak annyit akar, hogy tűnjenek már el mindennel együtt, majd azt mondja, hogy:

Kérjétek áldást rám is!

Érdekes, hogy bármilyen hitetlen is lehet egy ember, mégis örül, ha érte imádkoznak, amikor bajban van.

Az egyiptomiak is erőltették, hogy sürgősen bocsássa el a népet az országból, mert ezt mondták: Így mindnyájan meghalunk!

A nép köntösébe kötve, teknőstül vette vállára a kovásztalan tésztát,

és Izráel fiai Mózes beszéde szerint cselekedtek, mert ezüst és arany ékszereket, meg ruhákat is kértek az egyiptomiaktól.

Az ÚR ugyanis jóindulatot támasztott a nép iránt az egyiptomiakban, s ezért hajlottak a kérésre. Így menekültek el Egyiptomból.

Útnak indultak tehát Izráel fiai Ramszeszből Szukkót felé, mintegy hatszázezer gyalogos férfi a családtagokon kívül.

Számítások szerint kb. 1,5-2 millió ember volt gyerekekkel együtt.

Sok keverék nép is ment velük, meg juhok, marhák, igen nagyszámú jószág.

Úgy tűnik, hogy ez a keverék népből álló sokaság mindig ott van az Isten népe körül, de ezek mindig a gyenge pontot jelentik. Később ez a keverék nép sodorta bajba őket. A 4Mózesben olvashatjuk, hogy a „keverék nép vágyódni kezdett az egyiptomi dolgok iránt”, és panaszkodni kezdtek Mózesnek.

A keverék nép mindig egészségtelen a testen belül, de mindig ott van akkor, amikor Isten hatalmas munkát végez, az izgalmak a tetőfokra hágnak, és a Lélek dicső munkája hatalmas csodákat végez. Ezek a keverékek nem kötelezték el igazán életüket Istennek, és így nem egészen Isten népe, hanem csak keverékek. Élvezik az izgalmakat, élveznek ide tartozni, érdekes dolognak tartják Isten munkáját, de a szívüket nem kötelezik el igazán mellette.

Az Egyiptomból magukkal hozott tésztaból kovásztalan lepényeket sütöttek, hiszen nem volt benne kovász, mivel az egyiptomiak kergették őket. Nem késlekedhettek tehát, és útravalót sem tudtak készíteni maguknak.

Izráel fiai négyszázharminc esztendeig laktak Egyiptomban.

Isten ezt előre megmondta Ábrahámnak az 1Mózesben.

A négyszázharmincadik esztendő végén, éppen ezen a napon vonult ki az ÚR egész serege Egyiptomból.

Érdekes, hogy napra pontosan négyszázharminc év volt.

Virrasztott az ÚR azon az éjszakán, amikor kihozta őket Egyiptomból. Ez az éjszaka az ÚRé volt. Virrasszon ezen Izráel minden fia nemzedékről nemzedékre!

Ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Ez a páskára vonatkozó rendelkezés: Az idegenek közül senki sem ehethel belőle.

Emlékezzetek, hogy Pál is figyelmeztetett arra, hogy hitetelének ne járuljanak az Úr asztalához, mert „aki méltatlanul eszi és issza, az ítéletet eszik és iszik a saját testére.” Az úrvacsora nem a nagyközönségnek szól, hanem a Krisztus testének, Isten családjának.

De bárki pénzen vásárolt szolgálója ehethel abból, ha körülmetélték.

Zsellér és napszámos nem ehethel belőle.

Abban a házban kell megenni, a házból nem szabad kivinni a húst, és a csontját sem szabad eltörni.

Nem törhették el a bárány csontját, és Jézusnak, aki az Áldozati Bárány volt, ezért nem törték el a lábát, mint a másik két fogolynak, hogy meggyorsítsák a halálát, mert áldozati báránynak nem lehetett törött csontja.

Ha jövevény tartózkodik nálad, és el akarja készíteni az ÚR páskáját, metéltesse körül magát minden férfi, és csak akkor foghat hozzá annak elkészítéséhez. Így olyan lesz, mint az ország szülöttje. A körülmetéletlenek közül azonban senki sem ehethel belőle.

Ha valakit a zsidó hitre kereszteltek, akkor három dolog volt szükséges: keresztelkedés, körülmetélkedés és a páskavacsora elfogyasztása. Mindaddig, amíg e három dolgot nem tette meg, addig nem számított zsidó hitre tértnek.

Ez a törvény egyformán vonatkozik bennszülöttre és jövevényre, aki közöttetek tartózkodik.

Izráel fiai mindnyájan úgy cselekedtek, ahogyan megparancsolta az ÚR Mózesnek és Áronnak: úgy jártak el.

Ugyanazon a napon ki is hozta az ÚR Egyiptom földjéről Izráel fiait seregestől.

56 perc